

rolului secundar

Rodica Tapalagă în Domnișoara Cucu

O actriță ce întrunește toate calitățile necesare fermecătoarei protagoniste a **Stelei...**, a acceptat rolul ingrât al Domnișoarei Cucu, ridicolul personaj de plan doi, conferindu-i o nebănuită strălucire. Sintetizând substanța acestei piese cu vag iz cehovian, regîndindu-i semnificațiile de tristă comedie, actrița a reușit performanța de a muta centrul de interes asupra erolnei secundare, care, astfel, dintr-o dată, devine importantă entitate psihologică cu pondere dramatică. Pentru că Domnișoara Cucu este o virtuală Mona — așa ar fi arătat foarte curînd și frumoasa necunoscută dacă ar fi acceptat să rămînă în onscura urbe în care acceleratul de Sinaia de obicei nici nu oprește. Ea este asemeni oricărui dintre cei 8246 de cetățeni care duc o existență cenușie, o viață anostă și meschină, cu inevitabilă anchilozări, fără idealuri și fără perspective. Este dintre acei mulți care și-au pierdut pînă și capacitatea de a visa; fie chiar la nevăzute stele sau iluzorii concerte. Fervoarea rutinei, a manșilor și tabieturilor reprezintă un fals, amăgitor colac de salvare, o inconștientă formă de autoapărare împotriva sufocantei monotonii de zi cu zi... Fără să recurgă la trucurile unei timpurii îmbătrîniri și fără să se teamă de dificultățile compoziției „sufletești”, Rodica Tapalagă se prezintă în postura unei încă tinere profesoare care pe drept cuvînt se consideră persoana „cea mai bine” din tîrg. Cochetăriile (doar vag desuete) o prind foarte bine, drăgălășeniile abia încep să frizeze ridicolul, stupiditățile de înăcrită provincială alternează cu uimiri de candidă fecioară, e autoritară și totuși neputincioasă, agasantă pînă la exasperare, dar de o agresivitate înduioșătoare. Întîlnirea cu Mona îi trezește „nostalgia unei alte vieți” și o trădează drept învețată visătoare ce practică la rîndu-l voluptatea încălcării aberantelor regulamente. Dincolo de aparențe, Domnișoara Cucu nu pare a fi o egoistă străineii îi oferă cel mai convingător argument ca să nu se abandoneze unei vieți terne pentru care nu a fost făcută, iar pe elevele ei încearcă să le ferească de tentațiile unei lumi fascinante, dar cu dezamăgiri mai mari. Curioasă din cale afară și vigilentă peste măsură, Domnișoara Cucu se dovedește a avea totuși un suflet bun, nepervertit. Și meritul revelării acestei nobleți pe scara valorilor morale și mai ales estetice îl are desigur interpretă Rodica Tapalagă, care izbutește exact ceea ce Camil Petrescu aprecia la Sebastian ca fiind „suava caricatură” colorată de „ironică tandrețe”...

Irina COROIU